

Csokievő verseny

Osztálytársam fontoskodó arckifejezéssel fordult felém:

- Képzeld, az interneten olvastam, hogy egy ausztrál úriember azzal került be a legek könyvébe, hogy három óra alatt harminc kiló kengurupecsenyét kebelezett be.
- Harminc kilogrammot, tényleg?
- Jól hallottad, éppen annyit.
- Hisz ez rengeteg! Alig hittem a szememnek!
- Úgy bíz-a, alig hittem a szememnek!
- Nem csodálom! Elborzongok azon, hogy belém negyed, mit negyed, tizedannyi húst tukmálnának.
- Arra gondoltam, mi van, ha egyszerűen lódít. Ki ellenőrizte, aki igazolná ezt a gigantikus teljesítményt. Mi van, ha pusztá hírvetés lenne az egész. A sajtó úgysis tele van borzalommal, kell egy kis gumicsont a földi halandónak, oszt rágódjatok rajta, mi pedig úgy hajtjuk végre a kapitális disznóságokat, hogy csak na.
- Nekem valami szimpatikus az egészben, lehet, hogy ez a kenguruügy elektronikus hírlapi kacsa, s tudjuk, léteznek valós elismerésre méltó teljesítmények is.

Mindig lehet látni és hallani a reklámokból: Valósítsd meg önmagad! Ez ma már pusztán divat: rakd ki gyufaszázból az országházat, gyalogolj végig a kínai nagy falon, ússz le a Dunán a Fekete-tengerig. Olykor jómagam is elgondolkodom azon, hogy valamit tenni kéne, hogy kiemelkedjek a szürkeségből.

– De amint gondolatban végigzongoráztam a lehetőségeket, minden kizárva. Nem tudok úgy focizni, mint Eusébio, nem nyitok új fejezetet a könnyűzene történetében, mint a Beatles, de a drámaírás terén sem fogok teremteni Shakespeare-t lepipáló életművet.

– Van egy ötletem.

– No elő a farbával!

– Közeledik a karácsony, édességek bőségszaruja lesz mindannyiunk fája alatt. Itt a lehetőség, hogy kezdjünk valamit ezen finomságokkal. Rendezzünk csokievő versenyt, időtartam egy óra, az elfogyasztott mennyiség dönt.

– Legyen mondjuk a felső határ hét tábla mogyorós csoki.

– Ez, úgy gondolom, kezdeti normának nem is kevés.

– Legyen úgy, ahogy gondolod, de ki szervezi meg? Mi lesz a jutalom?

– Látod, ezt is kigondoltam, legyen a győztes díja stílszerűen egy kilogramm szaloncukor.

– Milyen minőségű? Desszert, gyümölcsös, zselés?

– Természetesen zselés, ma az a menő.

– Akkor hát kezdjük szervezni a versenyt! Hogyan képzeled?

– Az iskolai faliújságon kellene közzétenni a felhívást. A résztvevők nevezési díjjal szállnának be.

– Nevezési díj? Az meg minek?

– Gondold el, valakinek a szaloncukor költségeit is állni kellene.

– Te egy lángész vagy, kiköpött szervező, ez még nem is jutott az eszembe.

A következő hét a szorgalmas szervezés jegyében telt.

Az iskola kapuján belépők szeme a következő közleményen akadt meg.

„Tisztelt diákok!

Versenyre invitálunk benneteket! Ki tud egy óra alatt többet befalni 7 tábla mogyorós csokiból. Ízletes nyeremény a győztesnek!

Édességmajszolók, próbáljátok ki magatokat! Csak az nem lehet győztes, aki nem vállalkozik!

Belépési díj háromszáz Ft.

Határidő: december 6.

Várunk benneteket! Fel, hajrá!

A szervezők”

Fontos napok következtek. Az iskolai tanulóifjúságot mintegy varázsütésre meglegyintette a versengés szelleme.

A szervezőknél egymás után jöttek a nevezők, alig győzték őket regisztrálni.

- Lám nem fulladt közönybe a szervezkedésünk.
- Az érdekes feladat mindig vonzó, különösen ez a korosztály vágyik némi sikerre, szülessen az eredmény bármely területen.
- Itt még a gyengébb képességűek számára is terem babér, anélkül hogy hiába igyekeznének egy integrálszámításos feladattal megbirkózni.

Az osztálytermekben, de a falain túl is mindennapi téma lett a vetélkedő. Egyre-másra születtek a latolgatások.

- Érdemes lett volna fogadóirodát nyitni. Mindjárt két legyet ütöttünk volna egy csapásra.

- Mindig tanul az ember. A legközelebbi feladat kitűzésekor erre is gondolunk.

Elérkezett a várva-várt nap. Fokozatosan töltötték meg a termet a versengeni vágyók. Elhangzottak az utolsó instrukciók, aztán hajrá!

Izgalmas percek következtek. A drámai feszültség tetőfokára hágott. A szurkolótábor kedvenceit buzdította.

Különbéle taktikák érvényesültek. Ki tele szájjal igyekezett minél több édességet magáévá tenni, volt, aki kezdetben mérsékelten kóstolgatta az ínycségeket, hogy a finisben legyen erő és energia, legfőképpen étvágy minél több csoki elfogyasztására.

Kipirultak az arcok, gyorsult a pulzus mindkét oldalon, akár egy labdarúgóválogatott meccsen.

- Ne hagyd magad, még két tábla vár rád! – így

az egyik szurkoló.

– Vigyázz, meg ne fulladj a véghajrában, eddig csillagos tízesre teljesítettél!

A drukkolók hangja egyre erősödött, amint egyre közelebb került a verseny végét jelző óra mutatója.

– Még egy utolsó erőfeszítés, duráld neki magad! Consummátumest. A verseny végét jelző sípszó elhangzása után a végelszámolás következett. Hatalmas pusztítást végzett a gyerekhad a csokitáblákon. Mutatóban maradt itt-ott egy-egy sztáf.

Úgy nézett ki, nehéz dolga lesz a zsűrinek megítélni: kinek a teljesítménye a legjobb.

Salamoni döntés született hosszas mérlegelés után: Három első helyezést hirdettek. Öten másodikak lettek. A többiek jutalma sem maradt el. Mindenekelőtt pompás lakmározásban volt részük, ami a tejcsokikat illeti. Az elismerő oklevél – stílszerűen – csokival volt megszővegezve, képet is mellékeltek hozzá: megörökítették a szereplő nevét csokival a szájában.

Ahol jó a közösség, teremtenek hagyományokat. Mivel a tradíciókat gyakran dátumhoz kötik, ez a nap bekerült az iskolai emlékkönyvbe, s a diáktanács határozata alapján az elkövetkező évek ezen napján megszervezik ezt a vetélkedőt, s hogy a névadónak se legyenek híján egy patinás édességgyártó multi nevét vették fel.

Így a Nestlé csokievő verseny bekerült az iskolai dokumentumokba.